

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku J. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 października 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odstępuje od obciążenia J. C. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W okresie od dnia 5 grudnia 2007 r. do 31 marca 2012 r. J. C. pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy pozostającej w związku urazem doznany w wypadku przy pracy w dniu 14 października 2002 r., a przed upływem okresu na który renta została przyznana złożył wniosek o ustalenie jej na dalszy okres. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L. odmówił wnioskowi. Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 18 lipca 2012 r. oddalił odwołanie ubezpieczonego, a Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] apelację ubezpieczonego od tego wyroku oddalił wyrokiem z dnia 8 stycznia 2013 r. Ustalono, że ubezpieczony jest on częściowo niezdolny od pracy, lecz bez związku z wypadkiem przy pracy.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na obydwu podstawach, naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 18 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. nr 30, poz. 144 ze zm.), art. 49a ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. nr 167, poz. 1322 ze zm.), art. 13 ust. 3 i ust. 3a oraz art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisów postępowania – art. 233 k.p.c. i art. 278 § 2 k.p.c. Ubezpieczony skierował skargę do całego wyroku i wniósł o jego uchylenie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazał na konieczność stanowczego rozstrzygnięcia poważnych wątpliwości interpretacyjnych dotyczących dopuszczalności dokonywania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zmiany decyzji o przyznaniu renty z tytułu niezdolności do pracy w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. (sygn. akt K 5/11) o niezgodności art. 114 ust. 1a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z Konstytucją.

Przedstawił również „uzasadnione naruszenie przez Sąd orzekający pełnego prawa powoda od obrony i wykazania swoich argumentów i racji” przez niedopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lub zespołu biegłych na okoliczność, czy uznana we wcześniejszej decyzji ZUS niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 14 października 2002 r. nadal pozostaje w związku ze skutkami tego wypadku.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę wniósł o nieprzyjęcie jej do rozpoznania, a w razie przyjęcia, o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący – przez wskazanie wątpliwości dotyczących dopuszczalności dokonywania przez organ rentowy zmiany decyzji o przyznaniu renty z tytułu niezdolności do pracy i nawiązanie do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r., K 5/11 – prawdopodobnie, bo nie wynika to z uzasadnienia wniosku, nawiązał do przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zagadnienie prawne, bardzo skrótowo opisane w skardze, nie ma związku ze sprawą objętą skargą kasacyjną. Niewątpliwie w wyroku, którego dotyczy skarga, nie wchodziło w rachubę zastosowanie art. 114 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stanowiącego przedmiot omawianego wyroku Trybunału Konstytucyjnego. W tej sprawie nie dokonano ponownej oceny prawa do świadczeń wcześniej przyznanych, lecz na bieżąco, w związku z nowym wnioskiem, oceniono okoliczności uzasadniające prawo do renty na dalszy okres.

Powoływanie się na „uzasadnione naruszenie przez Sąd orzekający pełnego prawa powoda od obrony” przez niedopuszczenie dowodu z dalszych opinii biegłych lub zespołu biegłych na okoliczność, czy uznana we wcześniejszej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych niezdolność do pracy nadal pozostaje w związku ze skutkami wypadku, nie wiąże się z żadną przyczyną przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach orzekając na podstawie art. 102 k.p.c.